

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ

ADRENALIN

O ČEM JSEM JEŠTĚ NEVYPRÁVĚL

HOST

Adrenalina

© 2021 Zlatan Ibrahimović

© 2021 RCS MediaGroup S.p.A., Milan

Cover art by PEPE nymi

Cover photos © Settimio Benedusi

Translation © Denisa Streublová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1495-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1496-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1497-7 (MobiPocket)

Miluju nůžky.

*Miluju, když můžu z výšky trefit míč nohama,
nejspodnější částí těla.*

*Než znovu dopadnu na zem, chvíli se na svět dívám
hlavou dolů a v ten okamžik vidím všechny ostatní
— spoluhráče, rozhodčího, diváky —
vzhůru nohama.*

Je to výlučný, privilegovaný pohled. A je jen můj.

Tuto knihu věnuju těm, kteří rádi

stavějí pravidla, vize a předpovědi na hlavu.

*Protože jen když cílevědomě a neúnavně následujete
vlastní instinkt,*

může být vaše vidění světa jedinečné.

Privilegované a výlučné.

OBSAH

- 11 **PŘED VÝKOPEM** *(Adrenalin a rovnováha)*
- 19 **1 NŮŽKY** *(aneb O změně)*
- 49 **2 DRIBLOVÁNÍ** *(aneb O svobodě)*
- 71 **3 SOUPER** *(aneb O válce)*
- 87 **4 MÍČ** *(aneb O lásce)*
- 107 **5 AGENT** *(aneb O bohatství)*
- 135 **6 NOVINÁŘ** *(aneb O komunikaci)*
- 147 **7 GÓL** *(aneb O radosti)*
- 165 **8 ROZHODČÍ** *(aneb O zákonu)*
- 183 **9 ZRANĚNÍ** *(aneb O bolesti)*
- 203 **10 PŘIHRÁVKA** *(aneb O přátelství)*
- 227 **PRODLOUŽENÍ** *(aneb O budoucnosti)*

PŘED VÝKOPEM

(Adrenalin a rovnováha)

Milán, pondělí 4. října 2021

Dobře, vzdávám se.

Je mi čtyřicet let.

Jsem bůh, ale stárnoucí bůh.

Konečně si to uvědomuju, stejně jako jsem si uvědomil, že moje tělo už není, co bývalo. Léta jsem ignoroval signály, které mi vysílalo, ale pak jsem se mu rozhodl naslouchat. Už si nemůžu dovolit opakované výpady jako zamlada. Když se unavím nebo schytám nějakou ránu, potřebuju víc času, abych se vzpamatoval. Hru jsem přizpůsobil svému novému tělu. Většinu zápasu už netrávím v srdci pokutového území, kam lítají střely. Častěji se stáhnou a tvořím hru, teď už pracuju na gólech ostatních víc než na těch svých. Už se nemusím předvádět. Co jsem měl vyhrát, jsem vyhrál, nyní chci být inspirací a pomáhat mladým spoluhráčům vyrůst.

Je mi čtyřicet let a mám dva syny, kteří už nejsou žádná mimina, ale velcí kluci. V tomhle věku se obvykle dělá tlustá čára a bilancuje se.

To je i cílem této knihy.

Několik dní jsem se snažil dělat jakoby nic, nemyslet na blížící se narozeniny. Vyhýbal jsem se pomyšlení na číslo 40, ale pak, včera večer, jsem ho uviděl přímo před sebou. Bylo obrovské a červené a zabíralo celé průčelí hotelu. Vytvořili ho tak, že v některých pokojích rozsvítili, zatímco v jiných nechali tmu.

V tom hotelu v Miláně moje manželka Helena uspořádala oslavu, aby mě překvapila. Byl jsem dojatý. Byli tam moji nejbližší, mnoho přátel z celého světa, lidé, kteří v mém životě hrají důležitou roli. Byli tam fotbalové legendy, trenéři, a dokonce i hráči, ke kterým jsem se na hřišti nezachoval hezky. Nečekal jsem, že se s nimi všemi na té terase shledám.

Vysvětlil mi to Rino Gattuso: „Vždycky jsi působil autenticky, i když jsi jim občas pořádně zavařil. Proto přišli.“

Heleně se to povedlo. Všechno zorganizovala potají, nachystala mi pěkný dárek. Většinou jsem to ale já, kdo ostatním dává dárky.

Jak jsem odešel z Rosengårdu, abych se stal fotbalovým šampionem, jsem už vyprávěl mnohokrát. Vyrostl jsem s odrbaným míčem Select u nohy, v Růžové zahradě, což ve skutečnosti bylo středisko pro imigranty ze všech koutů světa, jsem hrál s každým, koho jsem potkal. A stačilo jedno křivé slovo, abychom se do sebe pustili. Ale ten kousek udupané země byl laboratoří mého fotbalu, školou, kde jsem se naučil triky, které ze mě udělaly Ibru.

Mí rodiče se brzy rozešli. Tančil jsem mezi matkou, která dřela od rána do večera, aby nás nakrmila, a otcem, který měl ledničku často prázdnou. Co mi chybělo, jsem si

bral. Kradl jsem kola a oblečení, protože jsem měl po krk toho, jak si ze mě ve škole utahovali. Vždycky jsem nosil fotbalové podkolenky místo normálních ponožek a dresy Malmö, které jsem si potají bral ze šatny.

Míč mě později z ghetta vytrhl a nasměroval k jinému životu. Přijel jsem do Amsterdamu, kde jsem si koupil první porsche a poznal jsem Mina Raiolu, svého agenta. On a moje manželka Helena jsou a navždy budou jedni z nejdůležitějších lidí v mém životě.

Mino je mnohem víc než jen pouhý agent, je to přítel. Bratr, otec, prostě všechno. Udal směr mé kariéry, mým vítězstvím, pomohl mi v nejtěžších chvílích a vyřešil tisíce mých problémů. Čím víc jsem trpěl kvůli zraněním, tím víc jsem ho cítil nablízku.

Z Nizozemska mě Mino zavedl do Itálie, potom do Španělska, Francie, Anglie, Ameriky a zase do Itálie.

Helena byla vždycky ta dospělejší a zodpovědnější. Pomáhala mi přemýšlet, ukázala mi, co je to zdravý úsudek a dobrý vkus, umí poznat a vytvořit krásné věci. Má zvláštní cit pro eleganci. Koneckonců to bylo její povolání a zase bude, až přestanu hrát. Během let obrousila mou divokou povahu, a především mi dala to nejvzácnější, co na světě mám: moje děti.

A jestliže fotbalistu Ibru znají všichni, člověka Ibru jen málokdo.

Zkusím vám o něm vyprávět. Teď, v půli cesty mezi mou fotbalovou minulostí, která se uzavírá, a naprosto odlišnou budoucností, která se už nějakou dobu blíží. Tato kniha ve své struktuře odráží můj současný stav, balancování mezi dvěma světy.

Každá kapitola vychází ze zážitků na hřišti a končí úvahami o každodenním životě: od gólu se dostane ke štěstí, od rozhodčího ke spravedlnosti, od asistencí k přátelství, od zranění ke smrti...

Neschovávám se, nic nehraju. Je to tak, jak řekl Gattuso. Přiznám se například, že pomýšlení na konec kariéry mě děsí. Čím víc se blíží chvíle, kdy nechám fotbalu, tím víc narůstá můj strach z budoucnosti: Kde najdu adrenalin, který mi dneska dávají souboje s Chiellinim?

„Adrenalin“, název knihy, je klíčové slovo mého života.

Ve všem, co dělám, potřebuju najít výzvu a vložit do toho maximum vášně. Vymačkat své srdce až na dřeň. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude. Potřebuju cítit, jak mi adrenalin proudí žilami.

Ten ve čtyřiceti letech, se dvěma velkými dětmi, proudí jinak, protože dnes už mám jiné nároky. Jestli jsem v minulosti útočil na rozhodčí, dnes jim pomáhám. Včera se mi líbilo bít se jen sám za sebe, dnes jedu na festival do Sanrema a dojímám se, protože ze strany Italů cítím přízeň a uznání. Ale taky je pravda, že když mám okolo sebe příliš mnoho lidí, špatně se mi dýchá. Pak vytáhnu jeden ze svých klenotů z garáže, jedu na dálnici, tam dupnu na plyn a všem ujedu, nebo uteču do lesa, abych se cítil svobodně. Lidi vyhledávám, a zároveň se jim vyhýbám.

Není to jediný rozpor, který na sobě pozoruju. Vždycky jsem je měl, rozpory jsou součástí mé povahy. Novinkou ale je, že ve svých čtyřiceti letech se je snažím mít pod kontrolou. Stejně jako jsem se naučil mít pod kontrolou svoje reakce. Dnes už se obránci jen málokdy podaří mě vprovokovat, jako se to dělo na začátku mé kariéry. Už se

nenechám vést instinktem, myslím, že nyní jsem vyrovnanější. Zásahu na tom má čas, Helena a Mino. Hledám rovnováhu ve všem, co dělám. I ve výchově dětí: kázeň vyrovnávám něhou.

Slovo „rovnováha“ se mi vybaví spíš v angličtině: *balance*. Přichází mi na mysl často. Jestli mě dřív utvářel jenom adrenalin, dnes jsou to adrenalin a *balance*.

Toto není evangelium o bohu, ale deník čtyřicátníka, který skládá účty minulosti a dívá se budoucnosti přímo do očí, jako by šlo o dalšího soupeře, kterému musí čelit.

1

NŮŽKY

(aneb O změně)

Beverly Hills, podzim 2019

Je večer, zrovna jsme se vrátili domů z restaurace.

Zvoní mi mobil.

Helena hádá, kdo volá: „Mino.“

Má pravdu: Mino Raiola, můj agent. Ale nebyla to těžká hádanka. Už mě bombarduje celé dny.

Poté, co jsme s Los Angeles Galaxy vypadli z play-off Major League Soccer, jsem se rozhodl, že pověším kopačky na hřebík. Mino ale dělá vše pro to, aby mi to rozmluvil.

Znovu to zkouší: „Zlatane, někdo na tvé úrovni a s tvou sportovní minulostí nemůže uzavřít kariéru v Americe. Říkají, že jsi zbabělec, že jsi vyměkl, že jsi zvolil cestu nejmenšího odporu. Kam se poděl fotbalový lev, král džungle?“

„Trvám si na svém, Mino. Skončil jsem. Smiř se s tím.“

On ale naléhá: „Ne. Ty se musíš vrátit do Evropy a dokázat, že pořád ještě můžeš hrát s těmi nejlepšími, bez ohledu na to zranění z Manchesteru. Třeba jen na šest měsíců, od ledna do června. Zvedni tu hrozenou rukavici

a pak si dělej, co chceš. Ty jsi Ibra. Musíš odejít ze scény jako Ibra. Nějaký kontrakt ti seženu kdykoli.“

„Poslouchej, Mino, je jen jeden způsob, jak mě můžeš přesvědčit: adrenalin. Nehci jen tak nějaký kontrakt, potřebuju výzvu, která mě pořádně napumpuje. Dokážeš mi ji nabídnout?“

V osmatřiceti letech ze sebe při tréninku pořád dokážu vydat všechno, i když se cítím rozlámaný, a pořád dobře střílím, ale pak ráno, když vstávám, bych potřeboval odpověď na otázku: „Proč to děláš, Zlatane?“

A ta odpověď může být jen jedna: protože všechno tohle utrpení se promění v adrenalin a já se pak cítím dobře.

O několik dní později jsem doma a dívám se na HBO na dokument o Diegu Armandu Maradonovi. V jednu chvíli se v něm objeví starý záznam utkání v Neapoli a ukáží záběr na publikum. Stadion je narvaný k prasknutí. Režisér zabírá nejrozvášněnější dav, kluci jsou namačkaní jeden na druhého, zpívají, křičí, buší do bubnů, srší z nich neuvěřitelná energie.

Narovnám se na gauči, zpozorním a cítím, jak se mi do žil na krku vlévá adrenalin. Bum, bum, bum...

Hned telefonuju Minovi: „Zavolej Neapoli. Půjdu do Neapole.“

„Neapol?“

„Ano, půjdu hrát do Neapole.“

„A seš si jistý?“ ptá se mě zaraženě.

„Chceš, abych hrál dál? Můj adrenalin jsou fanoušci Neapole. Pojedu tam, na každý zápas přitáhnu na stadion

osmdesát tisíc lidí a vyhraju Scudetto jako v dobách Diega. Vítežstvím v italském šampionátu je všechny poblázním. To je můj adrenalin.“

Mluvíme s klubem, vyjednáváme, nakonec si pláceme. Všechno platí. Jsem v týmu Neapole.

Trenérem je Carlo Ancelotti. Znáám ho dobře, byli jsme spolu v Paříži. Má velkou radost, že se zase setkáváme, mluvíme spolu skoro každý den. Vysvětluje mi, jak mě chce nechat hrát.

Ještě jsem nemluvil s prezidentem klubu Aureliem De Laurentiisem, ale už jsme se potkali. Bylo to před několika lety, když jsem byl s rodinou na dovolené v Los Angeles.

De Laurentiis zjistil, že jsme ubytovaní ve stejném hotelu, a nechal mi lístek na recepci: „Dnes večer jste zváni do restaurace.“ U lístečku byla i vizitka s adresou.

Nepůsobilo to jako pozvání, ale spíš příkaz.

„Půjdeme,“ řekla Helena bez váhání.

Strávili jsme s ním velmi příjemný večer.

Vyberu si dům v Posillipu, který by mi mohl vyhovovat, ale vzhledem k tomu, že tam mám zůstat jen šest měsíců a všichni mi neustále říkají, že ve městě vládne chaos, zvažuju i možnost, že bych žil na lodi.

V den, kdy mám podepsat smlouvu, 11. prosince 2019, prezident De Laurentiis vyhodí Ancelottiho. V půlce sezony.

Mám z toho špatný pocit. Není to dobré znamení. To muhle prezidentovi nemůžu důvěřovat. Někdo takový nedokáže mně ani týmu poskytnout stabilitu. A taky vím, že Rino Gattuso, přestože je to kámoš, potřebuje pro svoje

rozestavení 4–3–3 jiný typ středního útočníka. A vlastně se mi vůbec neozval.

Ze všeho sešlo.

O pár dní později zavolám Minovi a zeptám se ho: „Kdo mě potřebuje nejvíc? Který tým je teď nejvíc v prdeli?“

Nehledám kontrakt, hledám výzvu.

„AC Milán prohrál s Bergamem 5:0.“

Obvykle se z principu nevracím do týmu, ve kterém jsem už byl, abych neriskoval, že se mi bude dařit hůř než předtím.

Ale tentokrát je to jiné. AC Milán prohrál 5:0.

Poručím Minovi: „Zavolej jim. Půjdeme do Milána.“

Mojí výzvou bude vrátit jeden z nejprestižnějších klubů na světě na vrchol. Pokud se mi to podaří, bude to mít větší cenu než cokoli, co jsem kdy dokázal v jiných týmech.

Tohle je můj adrenalin.

Nejprve jsem mluvil s Paolem Maldinim, ředitelem pro strategický rozvoj, a popravdě to vůbec nebylo dobré.

Fajn, to já jsem si vybral Milán, ale jestli mě chceš, musíš si mě vzít na svědomí, musíš mi dát důvěru, musíš mě naplnit nadšením, musíš mě přesvědčit, a ne jen neustále opakovat, že je mi třicet osm.

Svoje narozeniny dokážu vést v patrnosti sám.

Paolo mi nedával jistoty jako prezident Neapole. Ale pak do jednání vstoupil Zvonimir Boban a konečně jsme si začali rozumět. Zvonimir komunikoval mnohem jasněji: „Zlatane, řekni, co chceš, a já ti to dám.“

Takhle se mluví s Ibrou.

A takhle se Ibra vrátil do Milána.

Stefana Pioliho jsem moc neznal, ale to nebyl problém. Vztah s trenéry pro mě nikdy nebyl příliš důležitý. Vždycky jsem k nim přistupoval velmi profesionálně. Problémy byly akorát s Guardioulou, ale to on je měl se mnou, ne já s ním. Popravdě jsem nikdy nepochopil, o co mu šlo. Byly to jeho sračky.

Pozorně jsem sledoval svoje nové spoluhráče a hned jsem si řekl: tihle nevědí, co to znamená hrát za AC Milán.

Můj starý Milán tvořili hráči jako Gattuso, Pirlo, Ambrosini, Nesta, Cafu, Thiago Silva... Stará garda. Když se ti nedařilo na tréninku, dostal jsi to sežrat. Moc toho nenamluvili, ale stejně ti došlo, žes to zvorál.

Teď jsem ale viděl, že tréninku skoro nikdo moc nedává. Nedokázal jsem se na to jen tak dívat. Přišel jsem do AC Milán, aby došlo ke změnám, abych udělal revoluci.

Nebudu zmiňovat jména, ale jednoho kluka jsem se zeptal: „Promiň, ale proč neběháš?“

Odpověděl: „To se pleteš, já běhám.“

Trval jsem si na svém: „Ne, ty neběháš. Čekáš snad, že někdo bude běhat za tebe? Víš, kdy za tebe poběžím? Až díky tobě něco vyhraju, ale ty jsi v životě nic nevyhrál. Tak koukej hrát a běhat.“

A on začal běhat.

Spoluhráči mě poslouchali s úctou a taky se špetkou bázně. Bedlivě jsem sledoval jejich reakce: když se někdo po kritice zhroutlí, nemá na to, ale pokud se sebere a změní, může to zvládnout. A právě takové jsme potřebovali.

Museli jsme se naučit trpět, bojovat v každé vteřině zápasu, o každý centimetr hřiště, museli jsme se stát silnou skupinou, jednotnou duší, protože jen tak jsme mohli zvítězit.

Už jsme nebyli stejný Milán jako před deseti lety. Nestála jen individuální kvalita, protože ostatní byli mnohem silnější než my. Nemohli jsme jen tak driblovat a hrát tiki-taku ani čekat na správný moment pro individuální akci, museli jsme vyhrát zápas tak, že budeme společně bojovat celých devadesát minut.

A tento přístup se naučíš v tréninku, kde ze sebe každý den vydáš maximum.

Když jsem viděl, že to někdo fláká, řekl jsem mu to do očí a pěkně nahlas, dřív než mohl zasáhnout Pioli, a to ne někde stranou, ale před celým týmem, protože to, co jsem říkal jednomu, platilo i pro ostatní, kteří nás poslouchali.

Já jsem na tréninku vždycky nabitý na maximum, všechny vždycky převálcuju.

Když jsme takhle den za dnem pracovali, všechno se zlepšilo: týmový duch, ochota se obětovat, můj pocit souvazečnosti se skupinou, moje odpovědnost vůči ostatním. Pokaždé, když jsem vešel do šatny, jsem cítil, že se na mě kluci dívají, jako by se mě ptali: „Ibro, co budeme dneska dělat?“

Ten pocit mi dodával energii, byla to výzva, kterou jsem hledal.

A díky tomu jsme dosáhli lepších výsledků.

Když pak ale Boban odešel, věci se změnily a nastal velký chaos. Přítomnost, natožpak budoucnost Milána nebyla vůbec jasná.

My hráči, Pioli a jeho lidi jsme se cítili jako jedno tělo, spojení, kompaktní, ale byli jsme tělo muže, který jde na právu, kráčí k elektrickému křeslu a dívá se smrti do očí.

Proslýchalo se, že přijde německý trenér Ralf Rangnick. Kdyby se to skutečně stalo, šli bychom všichni z kola ven, nejen Pioli, ale i já, i ředitel pro strategický rozvoj Maldini, i sportovní ředitel Massara. Všichni.

Každý den jsme si říkali, že jediný způsob, jak tu situaci můžeme vyřešit, jsou výsledky.

Naléhání, domlouvání a bla bla bla nám nijak nepomůžou. Tvrdá práce, utrpení a výsledky, to je jediné možné řešení, jediná cesta, jak z toho ven. Pevně jsme věřili tomu, co děláme, a z toho stavu nejistoty jsme nakonec vyšli ještě silnější.

Pak jsem se v jednu chvíli rozhodl, že těch fám už bylo dost a že je zapotřebí situaci vyjasnit.

Červen 2020. Možná to nebyl zrovna ten nejlepší moment, protože den poté jsme měli hrát životně důležitý zápas, semifinále Italského poháru proti Juventusu, ale šéf našeho klubu Ivan Gazidis byl zrovna v Milanellu a té příležitosti jsem musel využít.

Mluvil jsem s ním před celým týmem: „Ivane, se vši úctou, je zapotřebí si vyjasnit pár věcí. Za měsíc vyprší spousta kontraktů. Co podle tebe máme dělat? Máme si prodloužit nájmy bytů? Nevíme. Jak bude vypadat tým na příští rok? Nevíme. Nemáme žádné jistoty. Za co bojujeme? Tým si zaslouží úctu a odpovědi.“

Ivan vyvrátil zvěsti o příchodu Rangnicka a potvrdil, že zůstává Pioli, pak jsme prodiskutovali ještě další záležitosti.

Gazidis nebyl zvyklý hrát svou roli výkonného a generálního ředitele po italsku, ještě neuměl úzce spolupracovat s celým klubem.

Srdce mi krvácelo, protože jsem si pamatoval Milán o deset let dříve, kdy měl silnou identitu a dokonalou organizaci. Teď bylo všechno úplně jinak.

Nevyžadoval jsem, aby se vrátily staré časy. Věděl jsem, že to není možné. Jsem profesionál, dokážu se přizpůsobit situaci, ale alespoň nějaký dialog musí probíhat vždy.

A po tom rozhovoru se skutečně všechno zlepšilo, protože když tě uvnitř něco žere, nejmoudřejší věc je jít s tím ven.

Ivan už nebyl vůči týmu tak odtažitý. A Paolo začal se mnou a s ostatními víc mluvit. Ze začátku byl ještě pořád moc fotbalista a málo ředitel. Když měníš svůj život, musíš zapomenout, čím jsi byl předtím. Tým tě musí respektovat jako ředitele, ne kvůli tomu, co jsi dělal jako obránce. Paolo v průběhu času vyrostl, měl víc zkušeností a bylo to znát i na jeho chování.

Milanellská revoluce proběhla úspěšně.

Na trénincích jsem viděl neskutečný zápal. Po prohře byli všichni nasraní. Konečně měli toho správného ducha. Všichni už pochopili, jaké to je být v AC Milán. A já jim šel i nadále příkladem.

Některé dny jsem byl zničený. Pioli si toho všiml a na tréninku mi řekl: „Zlatane, tentokrát se na běhání vykašli.“

Tak jsem mu to musel vysvětlit: „Šéfe, když se na to nevykašlu já, neudělají to ani ostatní, a když budu mluvit, budou mě poslouchat. Jinak bych jen blafoval.“

Opravdu si všichni mysleli: když běhá Ibra, musíme běhat i my, protože takhle získal všechna svá vítězství. A my to musíme dělat jako on.

Jen na Leãa se mi nepodařilo nasadit ty správné páky, aby se probral. Vyzkoušel jsem všechno možné, byl jsem

milý, tvrdý, lhostejný. Se všemi se mi to podařilo, ale s ním ne. Nakonec jsem dospěl k závěru, že pokud se někdo neprobere sám, holt se nedá nic dělat.

Naopak mě poslouchal Çalhanoglu. Říkal jsem mu: „Hakane, víš, co znamená mít v Miláně na dresu desítku? Víš, kdo měl stejný číslo? Musíš mít za sebou výsledky, a zatím jsi nic neudělal.“

Postrkoval jsem ho, dokud se nezačal skutečně snažit. Hrát s kvalitními fotbalisty, jako je Hakan, je mnohem jednodušší.

Hodně kluků vyrostlo i osobnostně. Třeba Gigio Donnarumma. Když jsem ho poznal, sotva promluvil, ale já ho donutil na hřišti řvát.

„Gigio, neříkej mi, že jsi mladý, to mě nezajímá. Jsi tady, protože máš sílu a seš dobrý. Musíš týmu pomoci k úspěchu.“

Na hřišti jsem nemohl mluvit jenom já. Chtěl jsem nechat vyrůst dalšího lídra.

Když do Milanella přijeli ultras, aby Donnarummovi vyčetli, že váhá s prodloužením smlouvy, řekl jsem vedení: „Nechte mě si s nimi promluvit. Tady máme kolektivní cíle, ne individuální. Fanoušci se můžou vyjádřit na konci sezony, teď bojujeme, abychom se dostali do Ligy mistrů. Vysvětlím jim to: Chcete nás příští rok vidět v Lize mistrů, nebo ne? Takže nedělejte bordel, přijďte, až bude po všem, a pak si dělejte brajgl, jak je libo. Jak můžete konfrontovat Gigia teď? My ho potřebujeme. Co si bez něj počneme?“

Ale nedovolili mi jim to říct.

Vyrostli jsme a odehráli jsme skvělou sezonu. Že by mohl titul získat Inter, říkali v létě všichni. Že by Milán

mohl skončit druhý, nikoho ani nenapadlo. To, co jsme dokázali my, bylo mnohem větší, než co udělali oni. Jasně, kdybychom vyhráli, byla by to jiná pohádka. Hned od prvního dne sezony 2020/2021 jsem si byl naprosto jistý, že Scudetto vyhrajeme, protože nadešla naše chvíle.

Pioli byl skvělý, dokázal totiž ze všech hráčů dostat to nejlepší. S jeho organizací a naším odhodláním jsme se dlouho drželi v čele. Když jsme hráli v oslabení, kvalita jednotlivců nás měla udržet nad vodou, ale měli jsme jich o dost méně než ostatní týmy a trpěli jsme.

Jednou mě v šatně napadlo zeptat se: „Zvedněte ruku, kdo si zahrál Ligu mistrů.“ Zvedli ji jen Tătărușanu a Çalhanoglu. Šokovalo mě to.

Během pěti střídání v zápase Inter nasazoval buď stejně kvalitní, nebo ještě kvalitnější hráče, my stejné nebo méně zkušené. Navrhl jsem tedy klubu: „Musíme se snažit, aby střídání zůstala jen tři, jinak na Inter a Juve nemáme.“

Ale přestože jsme neměli tak široký a vyrovnaný kádr a měli jsme spoustu zraněných, drželi jsme krok s ostatními. Nikdo v nás nevěřil. Jen my jsme byli přesvědčení, že to můžeme dokázat. A skončili jsme druzí.

Před rozhodujícím utkáním s Atalantou Bergamo, v poslední hrací den soutěže, jsem klukům řekl: „Vzpomínáte si, jak jsem se ptal, jestli někdo z vás hrál Ligu mistrů? Teď máte jeden zápas na to, abyste svou odpověď mohli změnit. Chcete hrát příští ročník Ligy mistrů? Ukažte to na hřišti.“

Když jsme pak před začátkem zápasu vycházeli ze šatny, všem jsem oznámil: „Dneska vyhrajeme my.“

Byl jsem si tím jistý. Už před zápasem. Viděl jsem to klukům na očích, všechno jsem to pochopil i ze vzrušené atmosféry, která panovala v šatně.

Odehráli dokonalý zápas, s týmovým nadšením, obětovali se a trpěli, bojovali o každý míč a protivníkům nedarovali ani centimetr hřiště. Byli jsme Milán, ten skutečný, se srdcem, které jsme celé měsíce v Milanellu trénovali.

A hráli jsme právě proti Atalantě, která dala Piolimu pět gólů, ještě když jsem v Los Angeles hledal výzvu, jež by mi vlila adrenalin do žil.

Výzvu, kterou jsem našel a pokořil, ale nejen kvůli výsledkům.

Celou dobu, co hraju fotbal, jsem nikdy nebyl tak spjatý s ostatními spoluhráči. Nikdy jsem v šatně necítil tolik lásky.

Moje slova na jevišti festivalu v Sanremu nebyla hraná, skutečně jsem to tak cítil: chybělo mi pětadvacet synů, které jsem nechal v Miláně.

Jsou mojí druhou rodinou.

A tak jsem nůžkami vystřelil Milán zpátky na vrchol.

Vždycky jsem měl pro nůžky slabost.

Ty nejhezčí? No, tak těm se nic nevyrovná.

Už proto, že jsem je dal v zápase proti Angličanům, kteří mě vždycky pomlouvali: Ibra nikdy nedal Anglii gól, Ibra nikdy neskóroval proti anglickému týmu, Ibra nikdy nehrál v Premier League, Ibra je primadona a bla bla bla...

Měli mě v hledáčku už od doby, kdy jsem hrál v Nizozemsku, a sledovali mě i v Itálii a Francii.

Tak jo. Nadešel ten zápas proti nim.